

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 11.

V Ljubljani 1. novembra 1887.

Leto XVII.

Stari mlin.

Mlin mogočen nekečaj
 Razvalina si sedaj:
 Brez podstrešja, brez kolésa
 Zidje vzdiga se v nebésa,
 Kot pomoči bi prosilo
 Vsemogočno, večno silo. —
 Meniš-li, da kdo je čuje?
 Vse je tiho — vse miruje.
 Le valovje se zagánja
 Ob zidovje, ki naslánja
 Se na staro vže dřevó,
 Spenjajoče nad vodó. —
 Brez pozdrava val bobnéči
 Dalje teče mimo péči,
 In se ne ozrè v slovó
 V mlin razdrti pod goró.

Dan za dnevom zid se kruši,
 Čas nevmorno kámnje ruši
 V strugo reke valovíte,
 Preje mirne — zdaj srdíte . . .

Kje so dnovi, kje so časi,
 Ko iz trga in iz vási
 Vse je živo in vesélo
 Z zrnjem zlatim k tebi vrélo?!
 Zdaj pa le molčé strmiš
 V strugo daljno, ter ječš
 Se boječ, da zdaj in zdaj
 Te pogrénje v vekomaj
 V reko širno in globóko
 Čas z okruto, tvrdo róko.

Io. A.

Mali florentinski pisar.

Dovršil je četrti razred ljudske šole. Bil je prijazen Florentinec dvanajstih let, črnih las in belega obličja, najstarejši sin železniškega uradnika, ki je imel mnogo družine, malo plače in je živel ob pičlem. Oče njegov so ga imeli radi in so mu bili jako dobri in prizanesljivi; prizanesljivi za vse, samó za šolo ne: zato pa so zahtevali mnogo in strogo, kajti sinček se je moral ravnati po stanu in dobiti hitro kako službo,